

ένα παιδί μετράει τα ερείπια

Αν η πατρίδα του καθενός είναι η παιδική του ηλικία, τι είναι μια παιδική ταινία; Όσοι ν' απαντήσω στον εσωτερικό συνομιλητή μου, μερικά τρακτέρ, λίγα αγροτικά κι ορισμένοι απείθαρχοι γιωταχήδες ανέλαβαν να μ' επαναφέρουν στην αληθινή μου κατάσταση, του μεσήλικα δηλαδή που δεν είναι διατεθειμένος να διακινδυνεύσει στην άσφαλτο, έχοντας καταλήξει συνειδητά πως στον καναπέ, εκεί μπροστά σε μια μικρή οθόνη, θα παρακολουθήσει την έκρηξη του τέταρτου παγκοσμίου πολέμου, αν υποθεθεί πως ο τρίτος διεξάγεται από καιρό στα χρηματιστήρια και στις αγορές του κόσμου.

ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ
του **ΑΝΔΡΕΑ ΤΥΡΟΥ**

Κι όμως, η ελάχιστη έστω μετακίνηση έχει ηρολάβει να μεσολαβήσει, το νιώθεις καθαρά. Το νιώθεις στον αέρα, μέσα στην αίθουσα, όταν περνάς πάνω από ξαπλωμένα πιτσιρικάκια κι ανάμεσα σε όρθιους γονείς για να φτάσεις στη θέση σου, το νιώθεις στις συζητήσεις που ακολουθούν, στους κεντρικούς δρόμους, και στα μάτια των ανθρώπων, το νιώθεις μέσα σου και παντού τριγύρω. Μπορεί η εξωτερική διαδρομή, η γεωγραφική, να ανήκει στις ζώνες υψηλότερου κινδύνου (ιδιαίτερα το τμήμα Πάτρα - Πύργος, δίχως σήμανση, διαχωριστικές λωρίδες κι επαρκή ορατότητα), αλλ' η αλ-

λη, η εσωτερική, αξίζει τον κόπο. Πριν πάω στον Πύργο, όπου διεξάγεται εδώ και δώδεκα χρό-

νια το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Ολυμπίας για παιδιά και νέους, ήμουν κι εγώ θύμα της δημοφιλούς προκατάληψης, σύμφωνα με την οποία μόνον ο αθλητισμός αποτελεί μια ασπίδα διαρκείας εναντίον των ναρκωτικών. Επιστρέφοντας, φέρνω στην οθόνη του μυαλού μου τα λόγια του Δανού σκηνοθέτη Γκάμπριελ Άξελ. Αντίθετα μ' αρκετούς μεγαλοσχήμονες κι εξόχως πλεγματικούς εκπροσώπους του ελληνικού σινεμά, βραβευμένος με όσκαρ για την «Γιορτή της Μπαμπέτ», όχι μόνον δεν στομάρισε το μοναδικό εγχώριο φεστιβάλ για παιδιά, αλλά συνόδευσέ ο ίδιος την τρυφερή «Λεϊλά» στο διαγωνιστικό τμήμα προεπαιτίας. Εντυπωσιασμένος από την μαζική συμμετοχή παιδιών, εφήβων και γονέων στις προβολές, αλλά κυρίως από την ενεργητική συμμετοχή της νεολαίας στα εργαστήρια, στη σύνταξη της εφημερίδας, στις εκδηλώσεις και στα οπτικοακουστικά επιτεύγματα καθημερινής τρέλας όπως η Κάμε-

ρα-Ζιζάνιο, είχε δηλώσει στην κάμερα της ΕΡΤ πως το φεστιβάλ της Ολυμπίας «είναι το μεγαλύτερο μικρό φεστιβάλ του κόσμου, ζεστό κι ανθρωποκεντρικό όσο κανένα άλλο, μ' ενεργητικούς θεατές. Είμαι οίγουρος πως κανένα από τα παιδιά που συμμετέχουν σε μια τέτοια διοργάνωση δεν πρόκειται να γίνει εγκληματίας». Ίσως φαντάζουν υπερβολικά όλ' αυτά, όμως τα προσυπογράφει απ' το πρώτο 24ωρο της παραμονής και της επαφής με τον φεστιβαλικό περίγυρο.

Πιο πέρα, τηρουμένων των αναλογιών (ηρούπολογισμού, διάρκειας, μεγέθους και φυσιογνωμίας), το ECOFILM της Ρόδου και το φεστιβάλ Ολυμπίας δεν αποτελούν απλώς δύο εξαιρετικά παραδείγματα, αν και απολύτως διαφορετικά, περιφερειακών θεσμών, αλλά συνιστούν και το καλύτερο δίδυμο παρόμοιων διοργανώσεων σε πανελλαδικό επίπεδο, κυρίως

Από την ταινία «Άλλη όχθη»

χάρη στην υποστήριξη της Τοπικής Αυτοδιοίκησης – διόλου συμπτωματικά το επίσημο κράτος χρηματοδοτεί μερικούς αλλ' απουσιάζει γενικώς. Κι αν η Ολυμπία ειδικά νιώθει αδικημένη, παραμελημένη, διεκδικώντας την θεσμική της αναβάθμιση, διατηρεί ευτυχώς αναλλοίωτες τη φρεσκάδα, τη φαντασία, την εκπαιδευτική διάσταση, την οργανωτική αυτοτέλεια, τη δυναμική και τις τεχνολογικές καινοτομίες της. Απομένει στην παράλυτη για χρόνια κινηματογραφική πολιτική να αντιληφθεί επιτέλους την τεράστια σημασία όχι ενός (επαρχιακού) διεθνούς φεστιβάλ, μα του παιδικού ονειρά στο σύνολο

λό του, οπ' την καλλιέργεια των αυριανών θεατών και την ενίσχυση της παραγωγής μέχρι την υποστήριξη εκπαιδευτικών προγραμμάτων και την συμμετοχή στις αναπτυσσόμενες αγορές θεάματος για παιδιά και νέους σε παγκόσμιο επίπεδο. Είναι, για παράδειγμα, περιεργή η επικυλακτική συμπεριφορά του Κέντρου Κινηματογράφου απέναντι στην πρόταση μεταφοράς στην οθόνη του κλασικού πλέον αφηγήματος «Ένα παιδί μετράει τ' άστρα», από τις σελίδες του Μεν. Λουντέμη. Αν παιδιά και μεγάλοι συγκινούνται αδιακρίτως στις αίθουσες

του φεστιβάλ, αν το ίδιο γίνεται με τους αναγνώστες, πού αρχίζει και πού σταματάει η ηλικία της ευαισθησίας, του ονείρου και των ιδιωτικών ή μαζικών απολαύσεων; Ανήλικοι ήρωες δεν πρωταγωνιστούν σ' ορισμένες από τις καλύτερες ταινίες των τελευταίων λίγων χρόνων, από το «Με λένε Στέλλα» ως την «Άλλη όχθη» (Γεωργία - Καζακστάν), τούτη την συγκλονιστική, σύγχρονη οδύσσεια του 12χρονου Τέντο, με τον εξώφθαλμο στραβισμό και το απέραντο κουράγιο: Βραβευμένο στο Σιάτλ, το φιλμ του Γκεόργκε Οβασβίλι κυριαρεί στη φετινή Ολυμπία, καταργώντας τα όρια και τις κατηγορίες.

Μάνα πόρνη, πρόσφυγας πατέρα, ένα παιδί μετράει τα ερείπια της ζωής του διασχίζοντας τα ούνορα της Αμφοζίας, της βίαιης ενηλικίωσης, της μισαλλοδοξίας και της επιβίωσης. Δεν χρειάζεται κανένα όσκαρ, είναι αριστούργημα.

Επιστρέφοντας στην Αθήνα, διαβάζω πως κάποιοι κώδικες γενετικοί σχετίζονται, λέει, με την φαινομενική ηλικία μας. Όσο μικροδείχνουμε, τόσο θα μακρομερεύσουμε; Το παιδί, ο έφηβος εντός μας, επί της οθόνης. Να η απάντηση, ενδεχομένως. Πάω στον καθρέφτη να βεβαιωθώ...